

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10Sžo/20/2015
Identifikačné číslo spisu:	5013200919
Dátum vydania rozhodnutia:	27.04.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Hatalová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:5013200919.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu M. Z., bytom N., proti žalovanému Sociálna poisťovňa - ústredie, so sídlom ul. 29. augusta č. 8-10, 813 63 Bratislava, za účasti: PLATINUS, s.r.o., so sídlom Palárikova 76, 022 01 Čadca, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 29732-2/2013-BA zo dňa 06. augusta 2013, konajúc o odvolaniach žalobcu a účastníka konania proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 20Scud/4/2013-78 zo dňa 09. decembra 2014, jednomyseľne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 20Scud/4/2013-78 zo dňa 09. decembra 2014 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu, pretože nie je dôvodná.

Z vykonaného dokazovania dospel krajský súd k záveru, že postupom podľa čl. 16 vykonávacieho nariadenia došlo medzi žalovaným a poľskou inštitúciou sociálneho zabezpečenia k definitívnemu určeniu uplatniteľných právnych predpisov, ktoré aj žalovaný akceptoval. Definitívnym určením uplatniteľných právnych predpisov a následným vystavením formulára PD A1 (formulár E 101) je viazaný aj krajský súd a nemá kompetenciu preskúmať, či došlo k definitívnemu určeniu uplatniteľných právnych predpisov v súlade s príslušnými ustanoveniami základného a vykonávacieho nariadenia.

S poukazom na čl. 5 bod 1 vykonávacieho nariadenia, dokumenty vydané inštitúciou členského štátu, ktoré osvedčujú situáciu osoby na účely uplatnenia základného a vykonávacieho nariadenia, ako aj podporné doklady, na základe ktorých boli dokumenty vydané, uznávajú inštitúcie iných členských štátov, pokiaľ ich členský štát, v ktorom boli vydané nezrušil ani nevyhlásil za neplatné. V konaní nebolo

preukázané, že došlo v súlade s tvrdením žalovaného k zrušeniu definitívneho určenia uplatniteľných právnych predpisov, a teda že by nebola v prejednávanej veci definitívne určená poľská legislatíva na prerokovanie uplatneného nároku žalobcu. Potom teda krajský súd konštatoval, že záver žalovaného vyjadrený vo výroku, ako aj v dôvodoch napadnutého a preskúmaného rozhodnutia, že žalobcovi nevzniklo dňa 01.10.2012 povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti ako zamestnancovi zamestnávateľa PLATINUS, s.r.o., je súladný so zákonom, nakoľko vo veci sociálneho poistenia bola definitívne určená poľská legislatíva, a teda je v kompetencii príslušného poľského orgánu sociálneho zabezpečenia o vzniku sociálneho zabezpečenia, ktoré požaduje žalobca, rozhodnúť.

Podľa názoru krajského súdu, pre postavenie žalobcu bolo potrebné aplikovať výlučne postavenie čl. 13 ods. 3 základného nariadenia tak, ako v konaní tvrdil žalobca a nie je pre posúdenie veci podstatné, v akom rozsahu zamestnanie na území SR u slovenského zamestnávateľa žalobca vykonával, a teda nie je ani podstatné, či skutočne sa jedná o marginálny charakter vykonávania práce zamestnanca v porovnaní s rozsahom činnosti žalobcu ako SZČO na území Poľskej republiky.

Pre určenie uplatniteľnej legislatívy je podstatný článok 13 ods. 3 základného nariadenia. Čl. 14 ods. 5 písm. b) vykonávacieho nariadenia sa týka spresnenia čl. 12 a 13 základného nariadenia, bol účinný aj k 01.10.2012, ktorého prvá veta znie: „Na účely určenia uplatniteľných právnych predpisov podľa čl. 13 základného nariadenia sa zanedbateľné činnosti neberú do úvahy.“

Krajský súd, vzhľadom na začlenenie čl. 14 ods. 5 a ods. 5b vykonávacieho nariadenia, ktorým sa upravujú spresnenia týkajúce sa čl. 12 a 13 základného nariadenia, je toho názoru, že ustanovenie čl. 14 bod 5b vo väzbe na čl. 5, vykonávacieho nariadenia, sa viaže k aplikácii čl. 13 základného nariadenia iba vo vzťahu k tým ustanoveniam čl. 13, v ktorých je potrebné vyhodnocovať, či sa jedná o podstatnú (nie zanedbateľnú) časť činnosti vykonávanú v tom ktorom členskom štáte. Podľa názoru krajského súdu, ustanovenie čl. 14 bod 5b vykonávacieho nariadenia, vzhľadom aj na systematizáciu čl. 14 a znenie ods. 5a a predchádzajúcich odsekov čl. 14 vykonávacieho nariadenia, sa neviaže k čl. 13 ods. 3 prvá časť vety pred „alebo“, ale iba k čl. 13 ods. 1 a ods. 2 základného nariadenia, ktoré však nie je možné na status žalobcu aplikovať. Posudzovanie podstatnej činnosti, teda či činnosť má marginálny charakter z hľadiska aplikácie čl. 14 vykonávacieho nariadenia, nie je možné, ak žalobca vykonáva činnosť SZČO v jednom členskom štáte a súčasne vykonáva zamestnanie na území iného členského štátu u zamestnávateľa so sídlom v inom členskom štáte, čo je aj prípad žalobcu.

Iba v prípade, ak by žalobca vykonával činnosť zamestnanca v dvoch alebo viacerých členských štátoch, potom na otázku určenia uplatniteľných právnych predpisov, ktorým by táto osoba podliehala (ak by súčasne vykonávala činnosť SZČO v niektorom členskom štáte), by sa aplikovalo ustanovenie čl. 13 ods. 1 vo väzbe na čl. 13 (3) časť vety za „alebo“ a by sa skúmal podstatný charakter týchto činností (charakter činností zamestnanca).

Pokiaľ však nie je takáto situácia (čo je aj prípad žalobcu), bolo potrebné aplikovať výlučne čl. 13 ods. 3 prvá časť vety (pred „alebo“) základného nariadenia pre určenie uplatniteľných právnych predpisov členského štátu. Súd však nemôže zasahovať do definitívneho určenia uplatniteľnej legislatívy, ktorá nebola spochybnená žalovaným a ani poľskou inštitúciou sociálneho zabezpečenia a bola v súlade s čl. 15 a 16 vykonávacieho nariadenia určená, takéto definitívne určenie uplatniteľných predpisov, ako krajský súd v rozsudku konštatoval, je pre krajský súd záväzné, musí z neho vychádzať a potom je potrebné konštatovať, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je v súlade so zákonom.

Pokiaľ žalovaný v rozhodnutí konštatoval, že pri určovaní uplatniteľnej legislatívy bola podľa čl. 13 bod 3 základného nariadenia braná do úvahy skutočnosť, že prácu, ktorú žalobca ako zamestnanec u slovenského zamestnávateľa vykonával, mala marginálny charakter (práca v rozsahu 10 hodín mesačne) a netvorí podstatnú časť činnosti žalobcu, krajský súd konštatoval, že nebolo potrebné skúmať rozsah činnosti, ktoré ako zamestnanec na území SR u zamestnávateľa so sídlom na území SR vykonával a tento rozsah porovnávať s rozsahom činnosti žalobcu ako SZČO, práve z dôvodu, že čl. 13 bod 3 prvá

časť vety pred „alebo“ jednoznačne určoval legislatívu, ktorej osoba, akou je aj žalobca, podlieha.

Pokiaľ však žalovaný a príslušný orgán sociálneho zabezpečenia Poľskej republiky v súlade s čl. 15 a 16 vykonávacieho nariadenia definitívne určili uplatniteľné právne predpisy, čo v konaní nebolo sporné, nie je, ako krajský súd konštatoval, kompetencia krajského súdu tento postup správnych orgánov preskúmať a vyhodnocovať, aj pokiaľ by došlo k definitívnemu určeniu uplatniteľných právnych predpisov v rozpore s ustanoveniami základného a vykonávacieho nariadenia a takéto definitívne určenie uplatniteľných právnych predpisov, pokiaľ nedošlo k jeho prehodnoteniu a zrušeniu, je aj pre krajský súd záväzná.

Z tohto dôvodu krajský súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je v súlade so zákonom, žalobcovi, vzhľadom na jeho postavenie účastníka konania nemohlo podľa slovenskej legislatívy vzniknúť sociálne poistenie, ktorého určenia sa domáhal (nemocenské poistenie, dôchodkové poistenie, poistenie v nezamestnanosti), u zamestnávateľa PLATINUS, s.r.o., teda u zamestnávateľa na území SR, napriek tomu, že bol podaný registračný list zamestnávateľa - prihláška, ktorú zamestnávateľ žalobcu do systému sociálneho zabezpečenia podal, ako aj prihláška žalobcu ako FO, čo nemá za následok vznik povinného nemocenského poistenia, povinného dôchodkového poistenia a povinného poistenia nezamestnanosti žalobcu ako zamestnanca u zamestnávateľa PLATINUS, s. r. o. Samotné podanie prihlášky nezakladá vznik týchto poistení na území SR vo vzťahu k žalobcovi a nemôže založiť legislatívu SR, a teda kompetenciu žalovaného na konanie v predmetnej veci.

Krajský súd ďalej zdôraznil, že zákon č. 461/2003 Z.z. špecificky, na rozdiel od Správneho poriadku, upravuje podmienky zastavenia konania, preto nebolo možné, podľa názoru krajského súdu, aplikovať v postupe žalovaného ustanovenie § 30 ods. 1 písm. e) Správneho poriadku, lebo zákon č. 461/2003 Z.z. vylučuje aplikáciu Správneho poriadku a špecificky pre konanie podľa zákona č. 461/2003 Z.z. upravuje spôsoby, kedy môže správny orgán konanie zastaviť. Podľa názoru krajského súdu, pokiaľ žalovaný rozhodol meritorne a konštatoval spolu s prvostupňovým rozhodnutím, že žalobcovi od určitého dátumu sociálne poistenie nevzniklo, tak tento výrok je v súlade s procesným postupom, ktorý žalovaný a prvostupňový správny orgán v súlade s platnou právnou úpravou mohol a bol povinný aplikovať.

Čo sa týka námietky žalobcu, že neboli zohľadnené listinné dôkazy, ktoré preukazujú skutočný výkon jeho prác na území SR u označeného zamestnávateľa, a že tieto skutočnosti je možné preukázať aj samotným zamestnávateľom, ktorý disponuje materiálom preukazujúcim rozsah prác, ktoré žalobca v posudzovanom období pre zamestnávateľa vykonal, podľa názoru krajského súdu táto skutočnosť pre rozhodovanie žalovaného a prvostupňového správneho orgánu nie je podstatná práve z dôvodu, že v konaní nebolo spochybnené, že žalobca u zamestnávateľa vykonával určitý rozsah prác tak, ako to bolo spochybňované v iných prípadoch, o ktorých krajský súd v obdobných veciach koná a rozhoduje. Preto nebolo potrebné sa zaoberať a vykonať dokazovanie týkajúce sa vykonávania prác a ani nebolo potrebné vykonať dokazovanie, ktoré by preukazovalo, v akom rozsahu práce, ktoré vykonával žalobca ako SZČO v Poľskej republike a u svojho zamestnávateľa, v posudzovanom období vykonával a či skutočne sa jedná pri porovnaní týchto dvoch činností o marginálny charakter vykonávaných prác zamestnanca u zamestnávateľa PLATINUS, s.r.o.

O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že neúspešnému žalobcovi náhradu trov nepriznal.

Vo včas podanom odvolaní žalobca navrhol odvolaciemu súdu, aby zrušil rozsudok krajského súdu, rozhodnutie žalovaného a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu a vec mu vrátil na opätovné prešetrenie, prípadne, aby odvolací súd rozhodol, že žalobcovi vzniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti ako zamestnancovi PLATINUS, s.r.o.

Napadnutému rozsudku žalobca vytýka nesprávne použitie čl. 288 odsek 2 Zmluvy o fungovaní Európskej únie v súvislosti s čl. 4 odsek 3 Zmluvy o Európskej únii tým, že neboli uplatnené a tým, že rozhodnutie bolo vydané na základe vnútroštátnych predpisov namiesto uplatnenia predpisov Európskej

únie, ktorých obsah nemal byť v predmetnom rozsahu rozširovaný, upravovaný a ani doplňovaný.

Ďalej žalobca namietal porušenie čl. 16 ods. 2, ods. 3 a ods. 4 v súvislosti s čl. 20 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 zo dňa 16. septembra 2009 týkajúceho sa vykonávania nariadenia (ES) č. 883/2004 vo veci koordinácie systémov sociálneho poistenia (ďalej ako „vykonávacie nariadenie“), ktoré má vplyv na obsah napadnutého rozsudku tým, že ostalo v platnosti rozhodnutie Sociálnej poisťovne, ktoré bolo vydané v priebehu nevhodne uplatniteľnej procedúry príslušnej legislatívy, pretože Sociálna poisťovňa, pobočka Čadca, ako aj žalovaný, vydali rozhodnutie o vylúčení navrhovateľa z poistenia pred vydaním akéhokoľvek rozhodnutia prostredníctvom Zaklad Ubezpieczen Spolecznych, pričom iba v dôsledku správne uplatniteľnej procedúry určovania príslušnej legislatívy s prihliadnutím na čl. 16 in fine vykonávacieho nariadenia prostredníctvom inštitúcie podľa miesta bydliska - Zaklad Ubezpieczen Spolecznych Oddzial v Krakove, mohla inštitúcia (Sociálna poisťovňa) podľa miesta výkonu práce vydať rozhodnutie zo dňa 18. marca 2013 č. 34882/2013-CA, a následne 29732-2/2013-BA zo dňa 06. augusta 2013.

Žalobca vytýkal rozhodnutiu krajského súdu aj porušenie čl. 14 ods. 5b vykonávacieho nariadenia, ktoré malo vplyv na obsah napadnutého rozsudku tým, že bolo podporené stanovisko, že práca navrhovateľa mala marginálny charakter, kedy Zaklad Ubezpieczen Spolecznych, ako inštitúcia miesta bydliska nie je oprávnená posudzovať pracovnú dobu navrhovateľa vykonávanú na základe pracovnej zmluvy uzatvorenej so slovenským zamestnávateľom, a v tejto záležitosti sa žalovaná vo vydaných rozhodnutiach, ako aj prvostupňový súd vo svojom rozsudku podriadil napadnutému rozhodnutiu na základe vykonaného posúdenia prostredníctvom Zaklad Ubezpieczen Spolecznych, a opomenul argumentácie žalobcu týkajúce sa výmery a charakteru jeho práce.

Ďalšia námietka sa týkala porušenia čl. 6 a 16 vykonávacieho nariadenia, ktoré má vplyv na obsah napadnutého rozsudku tým, že bolo prostredníctvom Sociálnej poisťovne vydané rozhodnutie v oboch inštanciách bez prijatia postupu dialógu a zmierovacieho konania, ktoré sú uvedené aj v čl. 6 a 16 vykonávacieho nariadenia, ako aj v ustanoveniach Rozhodnutia č. A1 Správnej komisie zo dňa 12. júna 2009 o ustanovení dialógu a zmierovacieho konania v rozsahu platnosti dokumentov, určenia príslušnej legislatívy a poskytnutia dávok podľa základného nariadenia, po čas, kedy je v priebehu určovania príslušnej legislatívy pre poistenca potrebná spolupráca a porozumenie príslušných inštitúcií, za účelom splnenia všetkých práv, ktoré prislúchajú navrhovateľovi.

Záverom žalobca namietal závažné porušenie hmotného práva, ktoré malo vplyv na obsah vydaného rozsudku, a to čl. 13 ods. 3 nariadenia č. 883/2004, v ktorom sa nachádza kolízna norma poukazujúca na príslušnú legislatívu vo veci sociálneho zabezpečenia osoby bežne realizujúcej činnosť ako zamestnanec a činnosť ako samostatne zárobkovo činná osoba v rôznych členských krajinách, čím sa vylučuje možnosť určenia legislatívy príslušnej pre tento právny vzťah iným spôsobom ako uvedený v norme o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia.

Vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu žalovaná navrhla, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil. Žalovaná uviedla, že žalobca v odvolaní neuviedol také námietky, ktoré by odôvodňovali zmenu alebo zrušenie rozhodnutia žalovanej. Vo vyjadrení k odvolaniu sa žalovaná pridržala svojho vyjadrenia k žalobe, nakoľko v ňom zaujala stanovisko ku každej žalobcovej námietke obsiahnutej v žalobe.

Vo veci podal v prospech žalobcu odvolanie aj účastník konania. V odvolaní namietal rovnaké skutočnosti ako žalobca a naviac namietal aj potvrdenie stanoviska o zanedbateľnom charaktere činnosti vykonávanej žalobcom napriek tomu, že žalobca tvrdil, že jeho činnosť ako zamestnanca nemá zanedbateľný charakter, lebo časová náročnosť práce pre spoločnosť PLATINUS s.r.o., čiže 10 hodín týždenne, prekročila 5% času venovaného činnosti ako samostatne zárobkovo činná osoba. V odvolaní poukázal aj na rozhodnutia Poľských súdov.

Ďalej namietal nesprávne posúdenia skutkového stavu v dôsledku prijatia, že žalobca napriek tomu, že

takú možnosť mal, neposkytol dokumenty potvrdzujúce výkon činnosti ako zamestnanec v priebehu správneho konania, a preto nie je možné posúdenie týchto dôkazov v priebehu súdneho konania.

V odvolaní účastník konania namietal aj odňatie reálnej možnosti žalobcovi na obranu jemu prisluhujúcich práv v dôsledku posúdenia, že na začiatku činnosť v prospech spoločnosti nebola reálne vykonávaná, a následne prijatia stanoviska, že táto práca je vykonávaná, ale má zanedbateľný charakter.

Záverom namietal vykonanie chybného zistenia v dôsledku prijatia, že zo zaregistrovania žalobcu v systéme sociálneho zabezpečenia a pridelenia žalobcu individuálneho čísla poistenca (rodného čísla) nevzniká zamestnávateľovi povinnosť odvádzať za zamestnanca odvody na poistné, nesvedčí o tom, že je zamestnanec prijatý do systému sociálneho zabezpečenia.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu účastníka konania uviedol, že je dôvodné a žiada, aby bolo vzaté do úvahy pri rozhodovaní odvolacieho súdu.

Vo vyjadrení k odvolaniu účastníka konania žalovaná uviedla totožné skutočnosti ako vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 211 a nasl. O.s.p.) a jednomyseľne dospel k záveru, že odvolania nie sú dôvodné.

Podľa § 250ja ods. 2 O.s.p. odvolací súd rozhodne o odvolaní spravidla bez pojednávania, ak to nie je v rozpore s verejným záujmom. Na prejednanie odvolania nariadi pojednávanie, ak to považuje za potrebné, alebo ak vykonáva dokazovanie.

V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že krajský súd verejne prerokoval vec a verejne vyhlásil rozhodnutie dňa 09.12.2014. Odvolací súd nepovažoval za potrebné na prejednanie veci nariaďovať pojednávanie a takýto postup nebol v rozpore s verejným záujmom.

Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 27.04.2016 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p., v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Súd v správnom súdnictve preskúmava rozhodnutia a postupy orgánov verejnej správy predovšetkým v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe. Rozsahom tvrdení uvedených v žalobe je súd viazaný.

Podľa § 247 ods. 1 O.s.p., podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa čl. 13 ods. 3 Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady 833/2004 z 29. apríla 2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (ďalej len „základné nariadenie“) osoba, ktorá zvyčajne vykonáva činnosť ako zamestnaná osoba a činnosť ako samostatne zárobkovo činná osoba v odlišných členských štátoch, podlieha právnym predpisom členského štátu, v ktorom vykonáva činnosť ako zamestnanec, alebo ak vykonáva takúto činnosť v dvoch alebo viacerých členských štátoch, právnym predpisom určeným v súlade s odsekom 1.

Podľa čl. 14 ods. 5b Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 987/2009 zo dňa 16. septembra 2009, ktorým sa stanovuje postup vykonávania nariadenia (ES) č. 833/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (ďalej len „vykonávacie nariadenie“) na účely uplatňovania článku 13 ods. 1

základného nariadenia, osobou, ktorá „zvyčajne vykonáva činnosť ako zamestnanec v dvoch alebo vo viacerých členských štátoch“, je predovšetkým osoba, ktorá nepretržite striedavo vykonáva činnosti s výnimkou zanedbateľných činností v dvoch alebo vo viacerých členských štátoch, a to bez ohľadu na početnosť alebo pravidelnosť tohto striedania.

Podľa čl. 16 ods. 2 vykonávacieho nariadenia určená inštitúcia členského štátu bydliska bezodkladne určí uplatniteľné právne predpisy, ktoré sa na dotknutú osobu uplatňujú, so zreteľom na článok 13 základného nariadenia a článok 14 vykonávacieho nariadenia. Toto určenie sa považuje za predbežné. Inštitúcia informuje o predbežnom určení uplatniteľných právnych predpisov, určené inštitúcie každého členského štátu, v ktorom sa činnosť vykonáva.

Podľa čl. 16 ods. 3 vykonávacieho nariadenia predbežné určenie uplatniteľných právnych predpisov, ako sa stanovuje v odseku 2, sa stáva definitívnym do dvoch mesiacov odo dňa, keď boli inštitúcie určené príslušnými orgánmi dotknutých členských štátov o ňom informované v súlade s odsekom 2, ak už uplatniteľné právne predpisy neboli definitívne určené na základe odseku 4 alebo najmenej jedna dotknutá inštitúcia neinformovala inštitúciu určenú príslušným úradom členského štátu bydliska do konca tejto dvojmesačnej lehoty o tom, že nemôže prijať toto určenie alebo že zaujala k tejto veci odlišné stanovisko.

Z obsahu predloženého súdneho spisu, ktorého súčasťou je administratívny spis žalovaného, najvyšší súd zistil, že Sociálna poisťovňa, pobočka Čadca, ako prvostupňový správny orgán, rozhodnutím č. 34882/2013-CA zo dňa 18.03.2013 rozhodol podľa § 178 ods. 1 písm. a) bod 1 a § 210 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. tak, že žalobcovi nevznikla dňa 01.10.2012 účasť na nemocenskom poistení, dôchodkovom poistení a poistení v nezamestnanosti u zamestnávateľa PLATINUS, s.r.o.

Na odvolanie žalobcu žalovaný rozhodnutím č. 29732-2/2013-BA zo dňa 06.08.2013 zmenil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu tak, že z výrokovej časti vypustil text: „... nevznikla dňa 1. októbra 2012 účasť na nemocenskom poistení, dôchodkovom poistení a poistení v nezamestnanosti u zamestnávateľa PLATINUS, s.r.o., Palárikova 76, Čadca, IČO: 467 954 30“ a vložil text: „... nevzniklo dňa 1. októbra 2012 povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti, ako zamestnancovi zamestnávateľa PLATINUS, s.r.o., Palárikova 76, Čadca, IČO: 467 954 30.“ V ostatnom rozhodnutí potvrdil.

Predmetom preskúmania odvolacieho súdu je rozsudok krajského súdu, ktorým zamietol žalobu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania súd skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu a konania týmito rozhodnutiami predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uplatnenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) sa najvyšší súd stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil krajský súd zo zistení uvedených žalovaným správnym orgánom ako aj žalobcom, ktoré sú obsiahnuté v administratívnom spise.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Najvyšší súd sa s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu a konštatuje správnosť dôvodov, na základe ktorých krajský súd rozhodol.

Po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj rozhodnutia žalovaného, najvyšší súd dospel k záveru, že postupom podľa čl. 16 vykonávacieho nariadenia došlo medzi žalovaným a poľskou inštitúciou sociálneho zabezpečenia k definitívnemu určeniu uplatniteľných právnych predpisov, ktoré aj žalovaný

akceptoval. Tým, že poľská inštitúcia sociálneho zabezpečenia ZUS v Krakowe oznámila žalovanému listom zo dňa 22.02.2014, že žalobca od 01.10.2012 podlieha poľskej legislatíve, a že vzhľadom na čl. 19 ods. 2 vykonávacieho nariadenia vystaví žalobcovi osvedčenie (formulár PD A1), bola určená poľská legislatíva na prerokovanie uplatneného nároku. Z uvedeného je potom zrejmé, že záver žalovaného vyjadrený vo výroku napadnutého rozhodnutia, a to že žalobcovi nevzniklo dňa 01.10.2012 povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti, ako zamestnancovi zamestnávateľa PLATINUS, s.r.o., je v súlade so zákonom.

Najvyšší súd sa rovnako stotožnil s názorom krajského súdu, podľa ktorého bolo potrebné vo veci aplikovať výlučne postavenie čl. 13 ods. 3 základného nariadenia. Pre posúdenie veci nie je podstatné v akom rozsahu vykonával žalobca prácu u zamestnávateľa na území SR, a teda nie je ani podstatné, či sa jedná o marginálny charakter vykonávanej práce. Najvyšší súd udáva, že v danom prípade je odôvodnenie v tejto časti napadnutého súdneho rozhodnutia plne vyčerpávajúce a logicky odôvodnené. V tejto súvislosti poukazuje na to, že v dvojínštanchom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby najvyšší súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

Tým, že nebolo potrebné skúmať rozsah činností, ktoré žalobca vykonával ako zamestnanec pre zamestnávateľa na území SR a tento rozsah porovnávať s rozsahom činností žalobcu ako SZČO práve z dôvodu, že čl. 13 ods. 3 prvá časť vety pred „alebo“ jednoznačne určuje legislatívu, ktorej žalobca podlieha, vyhodnotil najvyšší súd námietku žalobcu, ako aj účastníka konania, týkajúcej sa výmery a charakteru práce za nedôvodnú.

Ak teda žalovaný a príslušný orgán sociálneho zabezpečenia Poľskej republiky v súlade s čl. 15 a 16 vykonávacieho nariadenia definitívne určili uplatniteľné právne predpisy, čo v konaní nebolo sporné, sa najvyšší súd stotožnil s právnym názorom krajského súdu, podľa ktorého nie je kompetencia krajského súdu tento postup správnych orgánov preskúmať a vyhodnocovať. Uvedené platí aj v prípade, že by došlo k definitívnemu určeniu uplatniteľných právnych predpisov v rozpore s ustanoveniami základného a vykonávacieho nariadenia a takéto definitívne určenie uplatniteľných právnych predpisov je pre súd záväzné.

Vzhľadom na uvedené dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie žalovaného je v súlade so zákonom, a teda žalobcovi nevzniklo od 01.10.2012 povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti u zamestnávateľa PLATINUS, s.r.o., aj napriek tomu, že bola za žalobcu podaná prostredníctvom zamestnávateľa prihláška do systému sociálneho zabezpečenia, ako aj prihláška žalobcu ako FO, čo však nemá za následok vznik povinného nemocenského poistenia, povinného dôchodkového poistenia a povinného poistenia v nezamestnanosti u zamestnávateľa PLATINUS, s.r.o. V uvedenom prípade samotné podanie prihlášky nezakladá vo vzťahu k žalobcovi vznik týchto poistení na území SR, a teda kompetenciu žalovaného vo veci konať.

Po preskúmaní podaných odvolaní najvyšší súd konštatuje, že s právnymi námietkami odvolateľov sa súd prvého stupňa v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde, a preto námietky uvedené v odvolaniach vyhodnotil najvyšší súd ako bezpredmetné, ktoré neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozhodnutia.

S poukazom na uvedené najvyšší súd podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 219 ods. 1 O.s.p. napadnutý rozsudok Krajského súdu v Žiline potvrdil ako vecne správny.

Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 250k ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 a § 224 ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, keďže žalobca v konaní nemal úspech a žalovaný nemá na ich náhradu zákonný nárok ani v prípade úspechu.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.